

faae Vedkommende til at opgive, hvad han hedder, og hvor han hører hjemme, er ikke at fastsætte Straf af en Bøde eller lidt Fængsel. Nei, den bedste Klemme er den, at man siger til ham: Seiler Du væk uden at lade vide, hvem Du er, saa tilfjendegiver Du derved, at Du har en daarlige Samvittighed, og fremkalder Formodning mod dig for at være Skyld i Sammenstødet. Det Punkt, som ikke findes i Kommissionens Forslag, er, som jeg nævnte, § 4 i Forslagsstillerens Forslag, den nemlig, som paabyder Dampskibe, naar de gaa til Søs, paa begge Sider i deres fulde Længde at være forsynede med Love og Rættinger osv. Jeg vil tilstaa, at jeg ikke i den Retning er sagkyndig, saa at jeg tør afgjøre, jeg vil ikke sige, om det er et hensigtsmæssigt Redningsmiddel, her angives, men om det er det hensigtsmæssigste, og om der ikke skulde kunne gøres Indvendinger mod at paabyde en saadan Foranstaltning. Men hvad jeg vil henlede Opmærksomheden paa, er dette, at ligesom det i det ene af de Lovforslag, som jeg nævnedes for, nemlig det om Tilføjelse med usøbnatige Skibe, var foreslaaet, at Skibene skulle være forsynede med forskellige Gjenstande, navnlig saadanne, som i Tilfælde af Ulykke kunne være tjenlige til at redde Menneskeliv, saaledes findes de tilsvarende Bestemmelser selvfølgelig optagne i de Sølovsforslag, som jeg har hentydet til, og ligesom der nævnes en hel Del Ting, som et Skib skal være forsynet med, fandtes der i Regjeringens Forslag af 1880, ligesom ogsaa i de paagjældende Kommissioners Sølovsforslag, en Bestemmelse om, at det overlades til Kongen yderligere gjennem Anordning at bestemme, hvilke forskellige Gjenstande et veludrustet Skib skal være forsynet med. Naar man er gaaet den Vej, saavel i Forslaget af 1880 som i disse forskellige Sølovsforslag, er det naturligvis, fordi det vilde være meget uhensigtsmæssigt, om Lovgivningsmagten vilde indlade sig paa at gaa saaledes i Detailler, som der vilde blive Spørgsmaal om, naar der skal opranses alle de store og smaa Ting, som et vel udrustet Skib skal være forsynet med. Det vilde da heller ikke være hensigtsmæssigt paa den Maade at binde Udvillingen. 3 Dag kan man anse et Middel for at være godt, og i Morgen kan man have fundet et nyt. At skulle sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse hver Gang, der opfindes noget Nyt, eller man tror, at en anden Indretning er bedre end den, man tidligere har brugt, vilde være utilraadeligt. Derfor er det naturligt at gøre som foreslaaet i Regjeringsforslaget af 1880 og endnu

i disse forskellige Sølovsforslag, nemlig i selve Søloven at angive Hovedreglerne, Principerne, og derimod henvisse Detaillerne til kongelig Anordning. Jeg siger derfor, at hvis det af kundige Folk virkelig findes at være i sin Orden, at det paabydes, at Skibe, navnlig Dampskibe, skulle være forsynede med saadanne Love eller Rættinger, som den ærede Forslagsstiller taler om i § 4, vil det være slaaget fast i Principet i de paagjældende Bestemmelser, jeg hentydede til i den kommende Sølov, at Skibene skulle være forsynede dermed; men det er overladt, og jeg tror, det bør være overladt til kongelig Anordning at give Regler for, hvilke disse nærmere Sikkerhedsforanstaltninger bør være. — Jeg har nu kun tilbage efter disse Bemærkninger at supplere mine Ord med at sige, at nu har jeg i min Haand et andet trykt Forslag, som ikke er det danske Kommissionsforslag fra 1882, men som er et Korrekturaftryk af den skandinaviske Sølovskommissionens Forslag, og som kan ventes at være færdigt, trykt og afleveret — antager jeg — i Januar 1887, og den Paragraf, som de tre Landes Kommission er bleven enig om paa dette Punkt, lyder ganske i Overensstemmelse med den danske saaledes: „Naar Skibe støde sammen, paaligger det enhver af Skipperne, saavidt det kan ske uden Fare for eget Skib, dets Mandskab og Passagerer, at yde det andet Skib og dets Besætning og Passagerer al Hjælp, som er mulig og fornøden til Frelse fra den ved Sammenstødet opstaaede Fare, saa og for sammes Skipper at opgive sit eget Skibs Navn og Hjemsted saavel som Sted eller Havn, hvorfra det kommer, og hvortil det er bestemt. Den Skipper, som uden gyldig Grund undlader at efterkomme disse Forskrifter, anses at være Skyld i Sammenstødet, med mindre Andet bevises.“ Og i et særligt Kapitel findes en Bestemmelse om, hvilket Ansvar den Skipper paatager sig, som undlader at efterkomme det Paabud, som er givet i denne Paragraf. Jeg skal herved bemærke, at den Straf, som er foreslaaet herfor, er Fængsel og Bøder ikke under 100 Kr. Der er ikke saaledes som i Forslagsstillerens § 5 tillige Tale om Strafarbejde, og det af den gode Grund, at Strafarbejde bør der ikke være Spørgsmaal om i det Tilfælde, at der ikke er sket en Ulykke. Hvis der er sket en Ulykke, hvis Menneskeliv ere gaaede til Grunde, saa have vi jo i vor almindelige Straffelov, hvad vi behøve, og det er ogsaa en Grund, hvorfor det ikke er saa paatrængende nødvendigt at faae en særlig lille Lov om denne Sag, som det ellers kunde synes. Der kan jo nemlig ikke